

Thierry Schmitter doet in wonderen

Door Sven Remijnsen

ATHENE – Thierry Schmitter was altijd al een hyperactief mannetje. Hij stond ooit bijna boven op de berg K2. Hij deed mee aan klimexpedities in de Alpen, de Kaukasus en in Tibet. Ook nadat een lawine hem had meegesleurd en hij verlamd was geraakt, zat hij verre van stil. Want Schmitter plaatste zich als zeiler voor de Paralympische Spelen in Athene, waar hij deze week kans maakt op eremetaal.

De Hagenaar, geboren in Grenoble, maakt een opgewekte indruk als hij uit zijn boot op de kant klimt. Hij is deze middag derde en vijfde geworden, in het klassement is hij met nog drie races te gaan gedeeld derde. De zon blinkt op zijn kleine zeilboot. Hij lacht. „Stel je toch eens voor dat ik een medaille haal. Dat zou een klein wonder zijn.” Wat heet. Zoals het een klein wonder was dat hij in de Himalaya de K2 bedwong, zoals het een wonder was dat hij het ongeluk met de lawine overleefde.

In 1995 was hij lid van de Nederlandse K2-expeditie. Op de laatste dag, na meer dan een maand klimmen, waagden drie klimmers de laatste meters naar de top: Ronald Naar, Hans van der Meulen en Thierry Schmitter. Hij haalde het niet. „Op ongeveer 8000 meter ben ik gestopt. Ik was te moe, ik wilde heel blijven. Maar het uitzicht vergeet ik nooit meer: net als in een vliegtuig.” Hij bleef heel en in Zwitserland, waar hij woonde voor zijn werk als ingenieur, begon hij een opleiding tot berggids. „Daar wilde ik mijn beroep van maken. Ik had er alles voor over.”

Het zou er nooit van komen. Op 29 november 1998 begon hij in de buurt van zijn huis aan de fatale beklimming van een waterval. „Een zondaguitje, meer was het niet. Ik stapte op een sneeuwveldje, toen kwam het hele zaakje naar beneden. Ik viel zestig meter diep. Dat kunnen er ook zeventig zijn geweest.”

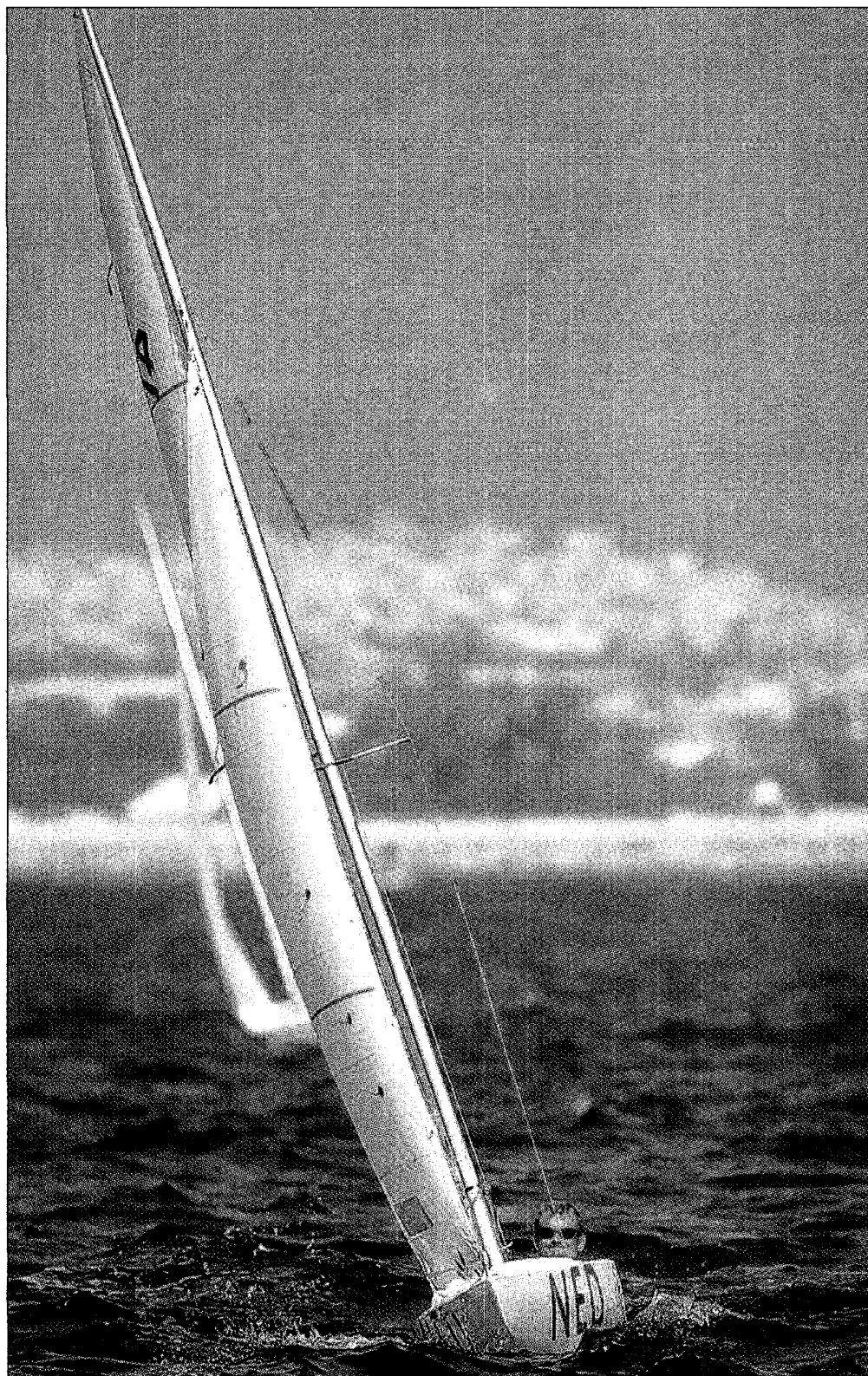
Schmitter brak zijn rug en raakte volledig verlamd. Hij moest zeven maanden revalideren. Met steun van zijn vrouw begon hij zich te richten op gehandicaptenporten. De Franse Nederlander raakte enthousiast. „Na het ongeluk dacht ik dat ik rustiger zou worden. Ik zou geen drang

meer hebben om te bewegen. Maar die drang zit in je hoofd, ontdekte ik. Ik bleef hyperactief.”

Hij deed - en doet - van alles door elkaar: handfietsen, skiën, waterskiën, catamaranzeilen op zee. Schmitter weigert zich te specialiseren. „Ik ben veelzijdig, probeer mijn interesses te spreiden. Als ik te veel energie in één sport steek, verlies ik de motivatie. Ik wil niet alleen maar zeilen, dat botst met mijn karakter. Ik heb zo veel energie. Mensen denken misschien: wat een zielige vent in een rolstoel. Maar de mensen die me voor het ongeluk al kenden, zeggen dat ik nog steeds dezelfde klootzak ben, haha.” Schmitter (35) weigert de rol van slachtoffer op zich te nemen. Hij mag dan gehandicapt zijn geworden, de wereld is nog altijd dezelfde. „Met klagen kom je nergens. Iedereen heeft zo zijn problemen, niet alleen mensen in een rolstoel. Je moet je leven oppakken en je verantwoordelijkheid nemen. Niet altijd alles afschuiven. De regels van de maatschappij zijn voor iedereen gelijk. Daarom zeil ik ook in deze open klasse. Iedereen kan meedoen, valide en invalide. Mij zou een vijfde plaats op het open wereldkampioenschap meer waard zijn dan een derde plek op de Paralympics. De echte wereld is mijn referentie.”

Maar aanvaarden dat hij niet meer kan lopen, dat is iets anders. „Ik zal mijn handicap nooit accepteren, maar ik wen er aan”, zegt Schmitter. „Ik zoek continu naar manieren om mijn energie kwijt te raken. Dat lukt me aardig.”

- *Thierry Schmitter wil zich graag met iedereen meten. 'Daarom zeil ik ook in deze open klasse. Iedereen kan meedoen, valide en invalide.'*

FOTO GPD/PHIL NIJHUIS